

מן הפאר

אמרות ופנינים, מוסרי חיים ולקחים, מבאר חפרוה שרים - רבוה"ק מגור, נגב"מ ובלחט"א

אמרות מבאר רבותינו הק'

פרשת תז"מ תשפ"ג
שנה א' גר' יו"ק כ"ז ~

ואם לא תמצא ידה די שה ולקחה שתי תורים וגו' אחד לעולה ואחד לחטאת וגו' (יב ח). ברש"י: לא הקדימה הכתוב אלא למקראה אבל להקרבה חטאת קודם לעולה.

בשם ה"חידושי הרי"ם" ז"ע שפירש: לא הקדימה אלא למקראה - היינו לענין קריאת הפרשות, שאי' בשולחן ערוך אר"ח [ס' א' סעיף ה'] טוב לומר פרשת העקידה וכו' ופרשת עולה ומנחה ודאיתא בגמרא שם [ז:] שיכנס וקוראים שם עולה קודם לחטאת.

ראש הישיבה מגור שליט"א אמר [בכנס מחנכים]: שהמפרשים מקשים לפי רש"י, אם כן מדוע באמת הקדימה התורה עולה למקראה, הרי בוודאי בא להורות דבר מה [ע' תוס' שם דבחים צ. רא"ם וגו' כאן, וע' לקוטי יהודה], וי"ל דכאן לימדה אותנו התורה: יסוד חשוב, שאע"פ שסדר הקרבנות מתחיל בהקרבת חטאת לכפרה, ודאיתא בגמרא שם [ז:] שיכנס פרקליט לרצות תחילה ואחר כך יביא דורון, מכל מקום הקדימו הכתוב במקראה, כדי להודיע לחוטא מראש, שהגם שעליו לעשות תשובה בהנעה עד דכדוכה של נפש, אבל בסופו של דבר, אחר העונש והכפרה, זוכה להיות מורצה ואהוב לפני הבורא ית"ש, ויחיה להביא דורון - קרבן עולה.

וכן הוא בנוגע להורים ומחנכים, דאפילו כשצריך לעבור על הבן או על התלמיד, ולעתים אף להעניש, בבחינת 'חטאת לכפרה', מ"מ אין להמתין עד שיפגע וישוב ורק אז לומר לו שיכול להביא עולה - דורון לפיוס, אלא מראש צריך להסביר לו פניה ולהבינו שבשובו יהיה מורצה לגמרי.

אדם כי יהיה בעור בשרו וגו' והיה בעור בשרו וגו' (יג א). כתוב הרה"ק ה"שפתי צדיק" ז"ע: לפי הכלל של רבותינו ז"ל כל במוקם שנאמר והיה משמש להם, מפני שאמרו ז"ל ריש ברכות נגעים כו' הם מובח כפרה זהו השמחה שמתקנה ביסורין בעוה"ז כדאיתא בתנב"א יטב לו קוץ וכו' יבך ויגדל ויקדש שמו של הקב"ה.

הרבי ה"לב שמחה" ז"ע מביא על הפסוק הזה ועה"פ בהמשך והנה הנגע עמד בעינו וגו' והנה לא הפך הנגע את עינו וגו' [יג נה], שראיתי בספר "בת עין" על הא דאיתא בזה"ק שלעירב רב אתהפך להם ענג לנגע, שהרה"ק מהר"א מקארעץ ז"ל פ"ה שזה דתת' והנה הנגע עמד בעיניו שלא נתהפך העין להיות הצורך ענג, וביאר שם דעין טובה מכוונה בשם עין ימין ועין ימין בשם עין שמאל, ובענג שהעין"ז הוא בימין הוא עין טובה, שהיא ממודות תלמידיו של אברהם אבינו ע"ה, ובנגע שהעין"ז הוא משמאל מרומנו על עין רעה שהיא ממודות תלמידיו של בלעם הרשע וכו' ע"ה, הספר נקרא "בת עין" עין טובה להפוך נגע לענג, ויש לפרש עין טובה עינים טובות עינים שמורות בקדושה או רעה ענג, אבל אם כ"ז אינו שומר את העינים עין רעה שמקלקל את הוא נגע, לא תפך הנגע את עינו וגו' טמא הוא וגו' ע"ש בהמשך דבריו [תשט"ג].

כ"ק אדמו"ר שליט"א אומר: נגעים יש גם בצל האומות, כדאי' במד' [ב"ר מח א] שלא יהיו מונגי את ישראל ואומות להם לא אומה של מצרעיים אתם על שם 'חרפת נבל אל תשימיני', הרוי עדיין חרפת נבל בנגעי בגדים ובתים שאינם אלא בישראל לבד, אכן הענין כי נגע בתים ובגדים המה אזהרה להטיב את בני ישראל,

כמ"ש הרמב"ם [ה' טומאת צרעת פט"ו ה"י] וזה השינוי האמור בבגדים ובבתיים שקראתו תורה צרעת וכו' אינו ממנהגו של עולם אלא אות ופלא היה בישראל כדי להזהירן מלשון הרע שהמספר בלשון הרע משתנות קירות ביתו אם חזו בו יטהר הבית אם עמד ברשעו וכו' משנתה עורו וכו'.

ואם פרוה הצרעת בעור וכתתה הצרעת וגו' מראשו ועד רגליו וגו' כולו הפך לבן טהור הוא: (ג' ב' א). בליקוטי יהודה מביא בשם הרבי ה"אמרי אמת" ז"ע שאמר: איתא בגמרא [סנהדרין צו.]: אין בן דוד בא עד שתתהפך כל המלכות ולימות אמר רבא מאי קרא 'כולו הפך לבן טהור הוא', גם איתא במדרש [ויק"ד ס"פ תוריע] ש' מראות נגעים רמז לד' מלכיות עי"ש. והנה הם מכניסים בבני ישראל דברים מכוועים [געמייניקייט], וכל זה מודיעים לנו כדי שנתחוק ושיהיה לנו אמונה, שהוא הופך מן מינות, כדאי' [ברכות יב]: ע"ה"פ ז"ל א"י תתורו אחרי לבבכם - זו מינות, וכן הוא אומר 'אמר נבל בלבן אין אלקים', ואי' ספר הנוכת 'ע"ש בפרשת שלח] שהיו כסיונות קודם ביאת המשיח, שהראשים היו רעים עי"ש, וצריכים להתחוק שלא לרדת מדרך היהדות, וזה הרמז 'מראשו ועד רגליו', היינו הראשים. ועי"ש עוד דבבה"ק.

וביום הראות בו בשר חי יטמא: (יג ד). אמר הרבי ה"פני מנחם" ז"ע: ביום וראים את הנגעים ולא בלילה, ונחלקו רבי מאיר ורבי יהודה אימתי רואין לפני הצהרים ואחר הצהרים, אם שעה קודם או שעה אח"כ, וכמו"כ נחלקו אותם רבי מאיר ורבי יהודה בספחים בחמץ אם כל ארבע או כל חמש, איתא בגמ' [ספחים י"א]. מקמי טיהרא קטב מירי לבתר טיהרא וכו', שכל ענין החמץ מוקיין ונגיעים אחד הוא. אי' בגמ' [מו"ק ז]: 'וביום הראות בו' יש יום שאהת רואה ויש שיום שאי אתה רואה מנאן אמרו חתן נתנין לו וכו' וכן ברבגל, אי' חתן מוחליק לו על כל עוונותיו, ואי' בדגמ"א שלא לחתן בלבד אלא גם לכל השושבינין, ק"ו ומה טובה מרובה לפי מעלה בודאי, ביום חתונתו וביום שמחת לבו, ביום חתונתו זה מתן תורה, ימים אלו דמספת ועד שבעות, וביום שמחת לבו זה בנין ביהמ"ק, מה שכל יהודי מסייע לבינו, וביום חתונתו, כל המחזיקים עצמם שושבינין ומסובין כמ"ש ע"ש שהמלך במסיבו, וכשמוערים בקדושה כמ"ש עין שלא רצתה לזון וכו' יכולים להגיע לראות, וזה 'צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שטתרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמחת לבו'.

והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרמים וראשו יהיה פרוע ועל שפם יטמא וטמא וטמא יקרא: כל כי ימי אשר הנגע בו וטמא טמא הוא בדר' ישב מוחץ למתנה מושבו: (יג ג-ה). אמר הרבי ה"בית ישראל" ז"ע: רש"י מביא לשון הגמרא [שבת סו.]: יודיע צערו לרבים והביים יבקשו עליו רחמים, אפשר דמאחר דאיתא [עריקין טו:] הנגעים באים על לשה"ר, היינו שהוא קילקל את פיו דיבורים אסורים - לשה"ר, מהחטאים הני קשים, הכי גרועים, ממילא הוא לא יכול לבקש על עצמו משום שפיו מלא בעבירות, ולכן יש עליו מצוה: 'וטמא טמא יקרא', להודיע את צערו לרבים כדי שלפחות הם יבקשו עליו רחמים, שהם יבקשו עבורו, כי הוא הרי אינו יכול לבקש על עצמו ואפשר דזהו הרמז 'ועל שפם יטמא' - דהיינו

שפיו סגור, מעבירות ומלשה"ר, ולכן אינו יכול לבקש על עצמו, רק צריך להגיע לרבים - 'וטמא טמא יקרא' - יודיע צערו לרבים, שהם יבקשו עבורו ויזהרו לדרך המוטב. וכפי שאיתא מהחידה"ר ז"ע שאמר על הגמרא [סנהדרין צב.]: כל אדם שאין בו דעה אסור לרחם עליו, חסידים אמרו משמו שאמר: איך שייך יותר החמנות ממה של אחד שהתורה בעצמה אינה מרשה לרחם עליו... וכבר מובא בחסדידשע ספרים, שאין הפירוש סתם שאסור לרחם עליו, רק שצריך לראות לעזור לו, היינו שמה היא כן העצה לכוה אחד ובמה אפשר באמת לעזור לו, שצריך לראות אדרבה, שלא לרחם עליו, שלא להניחו לעבור, רק צריך להדריך אותו לאט לאט עד שיבשל דעת. וכן גם כאן, צריך לראות לאט לאט לעזור לו ולהדריך אותו, שכן תהיה לו תקנה ושיוכל לחזור למוטב.

זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הכהן: (יד א). כ"ק אדמו"ר שליט"א אומר: בחפץ חיים כ' שהמספר לשון הרע מעבירין זכויותיו אל מי שסיפר עליו, והוא מחובת הלבבות [שערי הכניעה פ"ו] והובא גם ב"ביכורי אביב" וב"שפת אמת", זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו - ביום טהרתו שתיקן חטא לשה"ר שסיפר, שב אליו הכל, זאת תהיה תורת המצורע - כל תורתו כל מצותיו, 'ביום טהרתו'.

הרבי ה"אמרי אמת" ז"ע אמר: שהיה צריך להיות ע"י כהן, כי הנה איתא [נגעים פ"א מ"ד] מראות נגעים וכו' עקביא ב' מהללאל אומר שבעים ושנים ע"ש, וזה רמז לשם ע"ב שהוא חסד, והיו צריכים כהן שהוא ג"כ חסד, ואי' במשנה [שם פ"ב מ"ה] 'צוה הכהן ופנו את הבית' וגו' על מה חסה התורה וכו' אם כך חסה התורה על ממונו הבויו, ק"ו על ממונו החביב וכו' ק"ו על נפש בניו ובנותיו, אם כך על של רשע, ק"ו על של צדיק עי"ש. היינו שהכהן היה צריך לעורר הק"ו הזה וללמד זכות, 'צוה הכהן וגו' בטרם יבא הכהן' וגו'.

והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע: (יד ג). כותב ה"שפת אמת" ז"ע בליקוטיים: ולמאורה איפכא הוליל' כי המצורע נרפא, אמנם גוף הנגע נתרפאת ע"י תשובת המתייסר כמ"ש בעון כו' ניוזומים כו' ועי"ז נרפא גוף הצרעת והרפואה ע"י הצרוע, שעי"ז נתברר שהיה לטוב ונעשה ממנו רפואה כמ"ש חז"ל פ"י מחצתי ואני ארפא כו' והבן.

וצוה הכהן וגו' ועץ ארו ושני תולעת ואזב: (יד ד). ברש"י: לפי שהנגעים באים על גסות הרוח, מה תקנתו ויתרפא - שפיל עצמו מגאותו תולעתת וכאזב. שואל ה"חידושי הרי"ם" ז"ע: ש' תעובד עליו להביא גם ארו, אלא שהדברים אמורים גם במקרה הפוך, אם השפיל את עצמו כאזב במקום שהעונה פסולה, אם למשל היה צריך לצאת לטובת דבר מצוה בעוון, והדבר נגע בכבוד שמים, ואז, נעשה עונותי מה אני ומה איהו, ומי ישמע לי שאדי, ואם יפגעו בו, אזי יקום ויטור, עניו כזה צריך כפרה ותקנתו שאם השפיל את עצמו כאזב יגיבה עצמו כארו, כמ"ש 'ויגבה לבו בדרכי ה'.

אמר הרבי ה"פני מנחם" ז"ע: כתיב ושני תולעתת ואזוב, ודרשו שפיל עצמו כאזוב, אחר שולקתה כל הצרעת צריך להביא שתי צפרים ושני תולעתת ואזוב, אחר שכבר שב בתשובה וכבר כתיב והנה נרפא למה צריך להביא עוד

שני תולעתת ואזוב שפיל עצמו והרי כבר שב בתשובה, אלא דאי' משפיל גאים ומגביה הש"ש, ואי' מהחידושי הרי"מ ז"ל לשם מה ומגביה שפלים, אלא לרמוז לאדם שאפילו כשהנך במדרגה גבוהה עליך לזכור את זמן שפלותך, יש ללחוץ ולהזהיק בשפלות, ול"ש ונרפא נגע הצרעת מן הצרוע, שזה כל ענין הצרעת, צריך לדעת כי צרעת אינה יסורים של אהבה אלא מכה ועונש, ואינה באה בחינם, ועליו לדעת על מה באה עליו, ולהישאר בשפלות, ועי"ז יכול להגיע לתורה שיש לה קיום ע"י שפלות, ולקח למטרה שתי צפרים חיות, (מעשה פטיט, תורה).

והעמיד הכהן המטהר את האיש המטהר ואתם לפני ה' פתח אהל מועד: (יד ט). ברש"י: לפני ה' בשער ניקנור, ולא בעזרה בעצמה לפי שהוא מחוסר כיפורים. מבאר ראש הישיבה מגור שליט"א: בבוא שבת ראש חודש, שהיה מרגלא בפומיה דרבוה"ק ז"ע 'ביום השבת יפתח וביום החודש יפתח', שנתפחים השערים שיכולים להתקרב אל הקדושה, ואם על בית המקדש נצרך להוזהר שבהכנסו לא יהיה מטמא מקדש וקדושו, מה נענה אנו על טומאת מקדש וקדושו שמידי יום ניומו צריך שמירה על הגשמים ועל המחשבות שבלב - קודש הקדשים [ע'י] זוה"ק ח"ג קסא. ועי' ברכות [הן:] והגוף שהוא משכן לגשמה, ובודאי צריך כפרה תמידית. אבל העצה היא לנצל את תפוחית השער, וליכנס בפנים, מתוך הרגשה אמיתית ולהיטהר, ואזי הכניסה אינו ביאה בטומאה, אלא חלק מהטהרה.

ואם דל הוא ואין ידו משגת: (יד טא). הרבי ה"בית ישראל" ז"ע הקשה ביש הגאון רבי יעקב לנדא בנו של ה"נודע ביהודה" זצ"ל: איתא בגמרא [יומא מא.] מחלוקת גבי מטמא מקדש שנתרפא קרבן עולה ויורד - עשירי שהביא קרבן עני אם יצא או לא יצא, ואילו גבי מצורע איתא שם מצורע שהביא קרבן עני לכו"ע לא יצא, משום שנתרפא זאת תורת המצורע - זאת ולא אחרת. וצריך להבין מה השינוי בין מצורע לשאר דברים? תורין: משום דמצורע הרי בא גם על צרות העין [עריקין טו.], ואם העשיר הביא קרבן עני, הוא מראה בזה שעדיין לא נתקן מחטאו - מהצרות עין שהייתה אצלו. והנגעים לא הועילו אצלו כלום, ולכן לא יצא. משום שהרי לא פעלו אצלו מה שהיו צריכים לפעול אצלו, משא"כ בשאר קרבנות, ששם אין המטרה להקיא את צרות העין, ולכן בדיעבד אפילו עשיר שהיה קרבן עני יצא.

והזרתם את בני ישראל מטמאתם ולא ימותו בטומאתם וגו': (טו לא). כתוב הרה"ק ה"שפתי צדיק" ז"ע: אולי יש לפרש מלשון נוד הקודש שיכניסו בלב ישראל אור תשובה מאהבה אשר הזדוונות מתהפכים לזכויות ויהיה להם לזר תפאה מטמאתם ולא ישקעו ח"ו בטומאה ולא ימותו בטומאתם כי דבר שאין בו אופן לעלות ולעזור בו ניצוץ חיות נקרא מת ועי"ז ה"ל לא ימותו בטומאתם, שאף מעשים אלו יעלו ע"י התשובה מאהבה, לכך כתיב 'משכני אשר בתוכם' - אפילו בטומאה כבכול לא זו מחיבתך ע"ד אהבת איתן אדונינו ב"ה אלינו אפילו כשאנו בשפלות עי"ז נקל לנו לשוב לאינו ב"ה וב"ש ונחפץ הכל לטוב. ועי"ז מיושב למה נתן לפושע ח"ו שיכול כ"כ לירד אך ע"י מעלה מתוך תשובה מאהבה עולה נחת רוח ממעשה נמוכים.

מכתבים למערכת

כבוד מערכת הגליון הנכבד "מן הברא".
 מזה זמן שהנני רוצה להביע את תודתי והתפעלותי המרובה
 מפעולותיכם הברוכות,
 כאשר במקום שאין איש, זוכים אנו ורואים שדווקא מעבר לים
 ניכר שהישועה מפציעה ועולה.
 ובנימה אישית:

זכיתן ונסיתן זה של האמת והשלום הגיע עד לפתחי ממש, מאחר
 שאני ומורי חמי שליט"א
 איננו מצדדים באותו מנהיג,
 ולמרות זאת שינוי מתאמצים שתשרו בינותינו אורה נעימה
 ומכבדת.

(האמת שמו"ח משתדל אפ"י יותר מבעבר לכבד את גור וכו"ק
 אד"ש)

אך בכל פעם שהייתי עולה לביתו בסעודת שבת היה מראה לי
 דברים יקרים בוליון באותו דשא ואני הרגשתי כאילו יש כאן
 איזשהו ניסיון לגורני לדרכו אך למרות זה השתקתי שפתיים
 ועמדתי בניסיון שישמר האהבה והאהוה בנינו.

והנה בעת האחרונה מאז שהפציע העלון היקר שלכם מראה לי
 חמי מידי פעם אמרות יקרות מכו"ק אד"ש המלוקטים משמועסן
 ועוד מקומות כשהוא מלא התפעלות משיינע גאנאן המופיעים
 שם,

זה מוכיח לי שח"ו לא היה כוונתו לגרור אותי לדרכו אלא פשוט
 כן דרך המתפלע להתרשם בקול.

ושוב תודה וברכת הצלחה,

פ.מ.ל. - חיפה

למערכת "מן הברא" שעל ידי "גור המאחדת" שלום וברכה!

עדיין חם ליבי בקרבי מביקורי בימי הפסח בבית חיננו
 שבירושלים, בבית המדרש הגדול ברח' ירימיהו, שם זכיתי
 להסתופף בצל הקודש ולשאוב מלוא חופניים מהאש הגדולה.

ועל של אתה באתי. בימי חול המועד זכיתי לפגוש ולראות
 בוחרים וייגעלייטי שדיעותיהם בש"ס הם הפלא ופלא וכל זאת
 בזכות מסירותו של מון אד"ש שנטע בהם אהבת תורה ובכל עת
 עוסקים הם ב"מזומנים", חוזרים ומשנים בלי הרף, ואין זה גזמא
 לומר שהיום מתגלגלים להם בגור גאונים גדולים בהמוניהם,
 אשריהם ואשרי חלקם, וכל זאת בזכות אותו גדול שעומד כמלאך
 ומכה על קדקדם לאויט"א.

אך זאת כאב ליבי שכאשר דיברתי בד"ת עם הבחורים והאברכים
 (גם המבוגרים שבחבורה) הי לי קשה הדבר שכן לדאבוני רובם
 אינם בקיאים כלל בשפת האדישי. ותמינה שהרי מפה אחד יצאו
 הדברים ומון אד"ש הוא שורה כי יש ללמוד אדישי ואף ציווה
 לבחורי הישיבות להשקיע שיעורים בלימוד שפה זו (וכמדומני
 שאף ניתנה תרומה מיוחדת לשם כך בידי הנגיד המפואר רבי
 אליש געלאנדער שליט"א מלאנדאן), והרי שינוי כי "ואלה מוסיף
 על הראשונות" ואם כן לצד העיסוק בדיעת התורה ראוי לזכור
 את ציווי שליט"א ולהשתלם בדיעת השפה שבה דיברו אבותינו.

ברכה שתוכו להמשיך ולעשות חייל,

מ.כ. מאנסי

במענה לפניות רבות נבקש להבהיר:
 שמם של שולח המכתבים (המבקשים בעילום שמם) נשאר חסוי ואינו נגזר לאיש.

אל הברא

לכבוד מערכת "מן הברא" חסידות גור המאוחדת ניו יורק.

א גיט'ן אימער!

ראשית דבר ישר כח וברכה מרובה על הגליון הנפלא והכפול "מן הברא" שיצא לכבוד
 חג הפסח שעבר עלינו לטובה, שהיה מלא בד"ת וחסידות מבי מדרשא של רבותה"ק,
 וכן סיפורים נפלאים מצדדי הדורות ז"ע, אשר זה הזמן היה למען תספר. הש"ת יעזר
 ותמשכו במפעלכם הנאדר להרבות השלום במחננו בדרך רבוה"ק הסלולה מדורי דורות.
 והנה ידוע מאמר הצדיקים על "היא עשומה וכו' שלא אחד בלבד" וכו', שהם שהשונאים
 אינם מאוחדים זה הגורם לאי הצלחתם להשמידו בכל הדורות, ואם כן מידה טובה מרובה
 - האחדות והשלום בפרט בתוך המחנה בלי צורך לפרט... וסיף שלום עלינו ועל כל ישראל
 ונזכה לנאולה השלימה בבי"א.

מעשה מרובה"ק

מקור חיננו

היתה תקופה, בה לא ערך הרבי ה"אמרי אמת" ז"ע שולחנותיו כרבים. נכספה וגם כלתה נפשו
 של האברך ר' מרדכי יהודה איינפלד ז"ל להיות נוכח בשולחן הטהור, ורעיון נועז ניצת בו:
 להתנגב להדרו של הרבי, להכנס לגן העדן! מיהר בלייל שבת לאכסניו, קידש ואכל בחטף,
 בירך ויצא לדרך. כלב הולם הניח ידו על ידית הדלת, וזו נפתחה לפניו. בחדרה נכנס, בכרבים
 נוקפות. ציפה שמישהו יצוין ויראהו, ינער בו ויסלקו. אבל הנה הוא בסוף המסדרון, ומבעד
 לדלת הסגורה שומע הוא את קולו של הרבי בלימודו, קול ערב וכובש. כרעדה הניח ידו על
 הדלת ובחשש פתח את הדלת כדי סדק. הנה לפניו השולחן הערוך, והחדר ריק. הרבי לומד
 בחדר הפנימי. הכניס רגל, פסע צעד - והנה, שוד ושבר, החדר אינו ריק! הרה"צ רבי מאיר
 זצ"ל הי"ד, בנו בכורו של הרבי, למולו! עצר ופניו חפו, נתפס בקלקלתו. לתדהמתו האיר אליו
 רבי מאיר פניו, אהז בורעו והעירו משיתוקו. הנהחו אל אחת הפינות והורוה שלא יזוז!

בני הרבי ונכדיו התכנסו, והנה נכנס הרבי ופניו קורנות. אמר "שלום עליכם" ו"אשת חיל",
 קידש ונטל ידיו, סעד וכהן את הנכדים. בהגיע עת חלוקת השירים רמו לו רבי מאיר, וניגש
 ברשת, הושיט יד. הרבי חילק גם לו, והפטיר: "גוט שבת, גוט שבת". היתה זו ברכת פרידה, ורבי
 מרדכי יודל ציית. הלך ופניו כלפי הרבי, נכנס בשלום ויצא בשלום!

למהרת נודע הדבר בבית המדרש וערר סערה, אלו דורשים לשבח ובקנאה, ואלו דורשים
 לגנאי: עם הוראת הרבי אין מתחכמים!

הגיעו הדברים לאוזני החסיד הישיש רבי בן ציון מאוסטרובה זצ"ל, משרידי חבורת קאצק,
 וקרא אליו את ר' מרדכי יודל. אמר לו: "שמעתי מה שעשית. עתה שמע ואספר לך מעשה
 שארע בי עצמי:

בימי הרה"ק החידושי הרי"ם מגור ז"ע, נהוג היה שכמה מן החסידים נכנסו להדרו עם סיום
 עריכת השולחן ושמעו מפיו דברי תורה עמוקים מני ים. גם אני זכיתי לכך, ומכיון שנמנית על
 צעירי החבורה עמדתי רחוק מעט. השמיע הרבי דברי תורה, ואמר "גוט שבת" לאות פרידה.
 אך ההשתוקקות להימצא במחיצתו היתה כה עזה, שאיש לא זע.

לאחר מספר דקות שב הרבי ואמר: "גוט שבת". ואיש לא זע.

קם הרבי וניגש אל הדלת, הגביה ידו והניחה על המזוזה, והחסידים יצאו אחד אחד בכפיפה
 תחת יד קדשו, בכקרת רועה עדרו.

אני, שעמדתי מרחוק, נמצא שיצאתי אחרון. ובצאתי, שמעתי את הרבי מפטיר אחריו:
 "כפר שיסח! היינו נוהגים אחרת, במקלות לא היו מצליחים להוציא אותנו מהרבי, להרחיקנו
 ממקור חיננו!..."

מבאר החסידות

היי זן לכף זכות

הגרוע באנשי עירו. כיון שכך,
 אור עוז ובא שוב לפני הרבי.
 אם ישאלו, תהא התשובה
 הנכונה בפיו. להפתעתו, לא
 שאלו הרבי מאומה, נתן לו
 שלום. ואמר לו: "מקומך אינו
 כאן, סע זולוטשוב", אל הרבי

רבי יחיאל מיכל ז"ע. ציית ונסע זולוטשוב, שהה
 שם חדשים מספר, וחזר לליזענסק. נטרם נכנס,
 נפתחה דלת חדרו של הרבי, בפנים מאירות קידמו
 בשלום, ואמר: "זדאי מבין אתה מדוע שלחתך
 זולוטשוב! כי מי שיאמר שהוא הגרוע שבבני עירו
 ואינו חש כל זאת בכל ליבו, הריהו שקרן!... ואצל
 המגיד זולוטשוב למד להכיר בכך..."

וסיים הרבי מאלכסנדר: "אמרת שאינני רבי -
 ושקרן אינני!..."

הרה"ק ה"שמח ישראל"
 מאלכסנדר ז"ע חילק יין
 בשולחן הטהור. ניגש אליו
 אדם, ואמר: "לחיים, רבי!"

הפטיר הרבי: "אינני רבי!"

נדמה האיש. ענה הרבי:

"כסבור אתה, ענוה יש כאן? אספר לך מה שמעתי
 מאבי, הרה"ק רבי יחיאל מאלכסנדר ז"ע. כשהגיע
 הרה"ק רבי דוד מלעלוב ז"ע לראשונה אל הרבי
 ר' אלימלך ז"ע, נשאל: 'מי הוא היהודי השפל
 ביותר בעירך', ענה: 'ש אצלנו רוקח פורק עול ורע
 מעללים, הוא הגרוע מאנשי העיר'. שמעו, מיאן
 לתת לו שלום והוציא מביתו. בלב נשבר עלה רבי
 דוד לביהמ"ד ותהה על המאורע. הבין, שהרבי דורש
 ממנו שלא יביט על הזולת אלא על עצמו, ידון את
 כולם לכף זכות ואת עצמו לכף חובה, ויבין שהוא

כנגד המברכים - ברכות מז"ט לבעלי השמחות בקהילתנו

ברכת מזל טוב

לידידי הרה"ח ר' יעקב יוסף לב לאו"ט
 ולידידי הרה"ח ר' מרדכי זאב אופנהיים לאו"ט
 חרגל איווסי ולידידיהם שיהיו בשעט"מ
 מאחלים יודיק - שטיבל 55 - שטיבל 55

ברכת מזל טוב

לידידי הרה"ח ר' פסח כהנשטאם לאו"ט
 ולחתנו הרה"ח ר' אברהם מרדכי רונפלד לאו"ט
 חרגל חולדת נכד/בנו שיהי'
 מאחלים יודיק - שטיבל 47 - שטיבל ברלינו

ברכת מזל טוב

לידידי הרה"ח ר' מרדכי מתתיהו נטנבים לאו"ט
 ולחתנו הרה"ח ר' אריה ליכטנשטיין שליט"א
 חרגל חולדת נכד/בנו שיהי'
 מאחלים יודיק - שטיבל 58 - שטיבל 48

ברכת מזל טוב

לידידי הרה"ח ר' אהרן דוד קופלוביץ לאו"ט
 חרגל חולדת בנו שיהי'
 מאחלים יודיק - שטיבל ברלינו